

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN SUFLETUL NOSTRU

- Duminica a 21-a după Rusalii, Pilda Semănătorului -

Dintotdeauna, de când există omul pe pământ, de când a creat Dumnezeu lumea aceasta, omul și-a pus întrebări, despre sine, despre lume. S-a întrebat de unde vine și încotro se duce. De ce a apărut în lume și pentru ce trăiește? Omul este singura ființă care se întreabă. Lumea animală, lumea vegetală, lumea lucrurilor nu-și pun întrebări. Și asta deoarece omul are rațiune. La copil, de cum acesta începe să gândească, primele lui contacte cu lumea sunt întrebările. Șirul „de ce?”-urilor nu se mai termină. Cu toții am procedat așa. La maturitate, repetăm de fapt aceleași întrebări, dar la o scară mult mai mare, întrebări esențiale. Rămânem mereu oameni care punem întrebări și care vrem răspunsuri, care nu putem trăi fără răspunsuri. Și asta deoarece nu se poate trăi la întâmplare. Cu toții avem nevoie de jaloane care să ne ghideze în viață și aceste jaloane nu pot fi decât răspunsurile la marile întrebări. Omenirea și-a pus întrebări de la începutul începutului și a încercat să-și răspundă pe toate căile posibile. Sistemele filosofice, cercetările științifice, învățăturile marilor

întemeietori de religii au încercat să ofere răspunsuri la aceste întrebări, însă niciodată pe deplin satisfăcătoare. Le lipsea ceva esențial și mai ales, le lipsea garanția că erau drepte și definitive, limpezi, clare, adevărate, absolute, ultimele. Tainele care ne înconjoară sunt atât de multe și, oricât de adânc putem pătrunde în ele prin cercetările noastre, nu putem ajunge totuși până la marginea

sururilor, încât să găsim răspunsurile absolut satisfăcătoare. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a venit să răspundă la întrebări, să aducă răspunsul celor ce întreabă. Tatăl, la „plinirea vremii” (Galateni 4, 4), L-a trimis pe Fiul Său pe pământ, pentru ca numai El să dea acel răspuns care să fie absolut, care să aibă garanția adevărului, ca răspuns venit de la Dumnezeu. De aceea, Mântuitorul S-a definit pe Sine drept „Omul care vă spune adevărul” (Ioan 8, 40), deci Cel care dă răspunsul definitiv și ultim. Și prin ce se dă acest răspuns? Se dă în primul rând prin cuvânt. Cuvântul este mijlocul nostru de comunicare. Chiar Mântuitorul Se numește Cuvântul lui Dumnezeu: „La început a fost Cuvântul” (Ioan 1, 1). Toate s-au făcut prin Cuvânt. Prin Întruparea Mântuitorului Iisus Hristos, S-a întrupat Cuvântul, Logosul, S-a întrupat deci grăirea lui Dumnezeu către noi, pentru ca, prin propriul Lui Cuvânt, să ne dea răspuns la marile întrebări existențiale. →

Cuvântul este chiar Domnul, dar cuvânt este și învățătura Sa pe care o seamănă în lume. Noi vrem să știm și trebuie să știm ce este cu noi în lumea aceasta. Trebuie să știm să distingem binele de rău. Pe urmă, trebuie să știm în ce măsură ceea ce facem noi, ceea ce gândim noi, are urmări numai în viața noastră de aici sau are urmări și dincolo, în viața cealaltă. Numai așa vom ști cum să ne trăim viața aici, cum s-o trăim responsabil și cum să ne-o organizăm, ca să n-o trăim la întâmplare. Și ne-o organizăm în așa fel, încât să putem da răspuns bun vieții de aici și de dincolo, când ne vom întâlni cu Dumnezeu. Pentru aceasta S-a întrupat Dumnezeu. Pentru aceasta Tatăl ne-a trimis Cuvântul Său, garanția adevărului. Despre acest Cuvânt vorbește Mântuitorul în Pilda semănătorului. El Se adresează tuturor oamenilor. Semănătorul își seamănă sămânța în toate sufletele. Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu despre Împărăție (Matei 13, 19). Căci chiar Iisus Hristos tâlcuiește ucenicilor pilda pe care a spus-o. Unele semințe cad lângă drum, acolo unde arătura e mai la suprafață, pământul e mai tare și ele nu pot încolți. Rămân afară și le mănâncă păsările. Dar nu pentru că Semănătorul le-ar fi semănat acolo, ci pentru că cel ce le primește le lasă să alunece, adică „nu pricepe” învățăturile despre Împărăție. Și atunci vine vicelanul și răpește cele semănate în inima lui. Este clar deci că semințele fuseseră „semănate în inima lui”. Aceștia sunt cei indiferenți, cei dezinteresați, cei cărora păcatul le-a întunecat mintea și nu pricep, nu vor să priceapă cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt un pământ bun, pentru că nu-și mai aparțin. În locul lor a intrat altcineva, ca și cum într-o casă în care odinioară aveai prieteni care te găzduiau, acum a intrat cineva care nu te mai cunoaște. Ceva i-a scos din casă. I-a scos din casă păcatul, pe care l-au lăsat să intre puțin câte puțin, până i-a scos de tot. Păcatul nu trebuie lăsat să intre în noi sub nici o formă. E de ajuns să-i facem un locșor cât de mic, pentru ca după aceea să ne copleșească. Puțin câte puțin să ni se strecoare în viață. În cele din urmă, pune stăpânire pe noi și atunci sămânța învățării nu mai are pe ce prinde. Terenul păcatului este sterp și pustiu. Să ne ajute Bunul Dumnezeu să urăm păcatul și să iubim virtutea, să primim cuvântul lui Hristos-Cuvântul cu inima curată de orice întinăciune, așa încât semințele învățării să rodească însutit în „pământul cel bun” al sufletului nostru!

Prietenia

Prietenia nu este o proprietate sau o însușire a cuiva, ci ea este o stare care se manifestă în spațiul sufletesc. Ea se fundamentează pe încredere, confidență, apropiere, dar și pe o necesară egalitate sufletească pe care prietenii trebuie să și-o respecte. Chiar dacă cele mai fertile prietenii s-au dovedit a fi între persoane aflate la vârstă la care sunt dispuse să ofere din viața și experiența lor și tineri dornici să primească, ele au avut ca fundament această egalitate sufletească. În această egalitate a primat generozitatea celui care oferă și bucuria celui care primește. Prietenia este necesară în construirea propriei personalități, dar ea trăiește marcată în același timp de o anumită încredere față de prieteni.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină?

Răspuns: Sfânta Taină este o lucrare văzută, așezată de Mântuitorul Iisus Hristos în Biserică, prin care se împărtășește credincioșilor harul cel nevăzut al lui Dumnezeu. În orice Sfântă Taină deosebim astfel trei părți: așezarea ei de către Iisus Hristos, lucrarea văzută și harul nevăzut.

Întrebare: Ce este harul?

Răspuns: Harul este puterea sau energia dumnezeiască necreată, pe care Duhul Sfânt o împărtășește credincioșilor prin Sfintele Taine, ca ajutor pentru mântuire. Harul se dă în urma împăcării omului cu Dumnezeu, săvârșită de Mântuitorul Hristos. Fără har nimeni nu se poate mântui.

Întrebare: Câte Sfinte Taine a așezat Mântuitorul?

Răspuns: Mântuitorul a așezat șapte Sfinte Taine în Biserică: 1. Botezul; 2. Ungerea cu Sfântul Mir (Mirungerea); 3. Sfânta Împărtășanie; 4. Pocăința; 5. Preoția; 6. Nunta și 7. Maslul. Cele șapte Sfinte Taine sunt ca niște izvoare minunate, mai presus de fire, prin care se revarsă asupra noastră, în Biserică, harurile Sfântului Duh.

Întrebare: Cui a lăsat Mântuitorul dreptul săvârșirii Sf. Taine?

Răspuns: Mântuitorul a lăsat dreptul de a săvârși Sfintele Taine Sfinților Apostoli și, prin aceștia, episcopilor și preoților rânduiți în mod canonic. Episcopul poate săvârși toate Sfintele Taine, iar preotul numai șase din ele, adică afară de Sfânta Taină a Preoției. Singur Botezul - dar numai în caz de mare nevoie, adică de pericol de moarte a celui nebotezat - poate fi săvârșit de diacon sau de orice credincios ortodox, prin afundarea de trei ori în apă curată, rostindu-se cuvintele: „Se botează robul (roaba) lui Dumnezeu (Numele) în numele Tatălui, Amin, și al Fiului, Amin, și al Sfântului Duh, Amin”, și rămânând ca toate celelalte să le facă preotul după rânduiala sfintei Biserici. Sfintele Taine se săvârșesc de episcopi și preoți, ca slujitori ai lui Hristos și iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu, după cuvântul Sfântului apostol Pavel, care zice: „Așa să ne socotească pe noi oamenii, ca pe niște slugi ale lui Hristos și iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4, 1). Sfintele Taine se săvârșesc de episcopi și de preoți, dar prin puterea lui Dumnezeu; de aceea lucrarea sfințitoare a Tainelor nu este legată de vrednicia sau nevrednicia săvârșitorilor, ci de Mântuitorul Hristos care le-a așezat în Sfânta Sa Biserică. Este adevărat că și din acest motiv asupra slujitorilor bisericești apasă o foarte mare răspundere, ei având să dea seama înaintea lui Dumnezeu de felul cum au „iconomisit” sau administrat aceste Taine. Sfintele Taine ne unesc cu Dumnezeu, făcând din noi locașuri ale Părintelui Ceresc, cum ne încredințează sfântul apostol, zicând: „suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că, Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6, 16). Ele ne unesc și ne înfrățesc pe unii cu alții, nasc în noi viață nouă și bucurie curată. Noi suntem chemați să lucrăm împreună cu darurile Sfintelor Taine, ca ele să rodească în noi cât mai bogat; să ne fie trepte ale desăvârșirii, scări cu ajutorul cărora să urcăm spre cer, la viața cea pururea veșnică. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 12 octombrie	17:00	Paraclisul Cuvioasei Parascheva
Marti 13 octombrie	17:00	Vecernie cu litie
Miercuri 14 octombrie	07:00- 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 16 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 17 octombrie	07:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 18 octombrie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Ce dai, aceea primești

Un fiu, după moartea tatălui său, a început să-și viziteze din ce în ce mai rar mama. Soția lui, care nu era apropiată de soacra sa, nu a dorit s-o primească în casa ridicată de fiul ei, nici ca el să o vadă prea des, și i-a sugerat să o interneze într-un azil de bătrâni. Băiatul femeii în vârstă, care era un soț docil, pentru a nu-și crea probleme cu o soție extrem de dificilă, a urmat sfatul acesteia. Așa că mergea la azil din când în când. Nevasta îl controla riguros și chiar dacă, declarativ, spunea că nu o deranjează vizitele fiului la mama lui, atunci când acesta era la așezământul de bătrâni, îl suna din 30 în 30 de minute pe mobil, întrebându-l insistent când vine acasă, fiindcă și acolo sunt treburi de rezolvat. Zilele curgeau monoton la azil și lipsa întâlnirii cu fiul ei, dar mai cu seamă imposibilitatea bunicii de a-și vedea nepoții o dureau foarte tare. Într-o dimineață însă, fiul bătrânei primește un telefon de la recepția azilului și este rugat să se prezinte acolo deoarece mama lui e pe moarte. Fiul ajunge acolo și o întreabă pe mama sa: „Ce vrei să fac pentru tine, mamă?”. „Seamănă iubire, fiule”. Băiatul rămase puțin descumpănit la auzul acelor cuvinte. „Mai concret, mamă, ce să fac?”. „Uite, ai putea cumpăra niște ventilatoare pe care să le montezi în camere, fiindcă nu sunt, și căldura, mai ales după-amiaza, este insuportabilă. Cumpără și câteva frigidere în plus deoarece nu sunt suficiente și mâncarea adusă de rudele celor de aici se strică. Din cauza asta au fost nopți în care am fost nevoită să mă culc flămândă”. Fiul, șocat de această stare de fapt, o întreabă uimit: „De ce îmi ceri asta tocmai acum, de ce nu mi-ai spus mai devreme de toate aceste probleme?”. „Fiule, îi răspunde mama cu mult calm, eu sunt obișnuită cu greul, cu căldura și cu foamea. Mi-e teamă însă pentru tine, fiindcă tu nu vei putea suporta toate aceste neajunsuri când la bătrânețe copiii tăi te vor trimite aici”.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Măhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele mi-ai lăsat singur?”. Domnul i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe”.

Pasi
SPRE CER

